

TAKY CHCI PSA!

„Mami, koupíš mi psa?“ přivítala jsem mamku, sotva přišla z práce.

„Prosím?“ vyvalila máma oči, jako by před sebou spatřila mimozemšťana. „Psa? Sem? V žádném případě!“ zavrtěla rezolutně hlavou.

„Ale já ho nutně potřebuju!“ nedala jsem se.

„A řekneš mi na co?“

„Abych se měla o koho starat,“ odpověděla jsem přesvědčivě.

Máma se zaraženě odmlčela. Po chvíli vzdychla.

„Přece víš, jaký máme celá rodina na zvířata názor. Myslím, že to není dobrý nápad.“

Na to jsem nic neřekla. Usilovně jsem přemýšlela, co udělat, a hned mě to taky napadlo. Rozběhla jsem se za tátou.

„Tati? Co kdybychom měli psa?“

„Cože?“ Táta samým překvapením zapomněl zavřít pusy.

„No, měli bychom pejska a já bych se o něj starala.“

Táta se jen ušklíbl.

„Tohle ti, drahoušku, babička nedovolí. Nejde to!“

„Dovolí, nedovolí...“ kousala jsem se do rtů. Babička byla opravdu tvrdý oříšek.

Při večeri jsem svou prosbu vytáhla znovu.

„Já bych tak chtěla mít pejska,“ povzdychla jsem si nahlas a dospělí zpozorněli.

německý
ovčák

rašlik

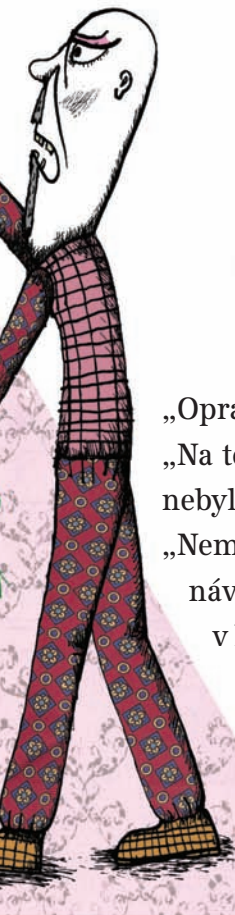
K. Martín

alman
in

boce

kokršpaněl

„Opravdu?“ překvapil mě děda svým úsměvem. „A víš, že já taky?“
 „Na to zapomeňte!“ prohlásila babička. „V tomhle domě pes nikdy
 nebyl a nikdy taky nebude!“
 „Nemusel by být uvnitř,“ namítl děda a já byla ráda, že se toho vyjed-
 návání ujal. „Postavil bych mu na zahradě kotec. Tam úplně vzadu,
 v koutě.“
 „Na moji zahradu nevkročí!“ odsekla babička nemilosrdně.
 „Dobře víš, jak si potrpím na květiny. Pes by mi je hned zni-
 čil.“
 „Jenže by ti je i hlídal. Vzpomínáš, minule... vyváděla jsi,

že ti někdo uřezal růže u plotu. Kdybys měla psa, nikdo by se něčeho takového neodvážil.“

Po zmínce o zloději růží přestala babička dál cokoliv namítat. Děda na mě vesele mrkl a já věděla, že je to na dobré cestě.

A taky bylo. Ještě ten večer jsme začali vybírat rasu psa. Mně to bylo jedno. Naším ale ne. Nejdřív se pohádala máma s babičkou. A pak babička s dědou. Máma totiž chtěla malého psa a na internetu našla ratlíka. Babička se rozhodla pro vlčáka. Kvůli zlodějům. Dědovi se ale vlčák moc nezdál, čímž babičku pořádně rozzlobil. Jen prababička se nehádala. Asi pořádně neslyšela, o čem je řeč. Hádku nakonec vyřešil táta. Naťukal něco do počítače a na obrazovce se objevil docela pěkný pejsek.

„To je kokršpaněl,“ prohlásil. „Není ani moc malý, ani úplně velký a babiččiny květiny by měl uhlídat bez problémů.“

A bylo rozhodnuto.

S PLYŠOVÝMI ZVÍŘÁTKY JE MÍŇ STAROSTÍ

Ve škole jsem se s budoucím psem hned pochlubila. Ani to jinak nešlo. Od té doby, co nám Páťa představila svého pejska, měla víc kamarádek. Některé holky k ní kvůli psovi začaly dokonce chodit i domů.

„Taky budeme mít psa,“ oznamovala jsem důležitě.